

9. po Trojici – 18.8.2019

Pomaly a rýchlo

Otvor mi, Pane, uši, aby som počul Tvoje slovo a myseľ, aby som ho prijal. Nadovšetko však posilni môjho ducha, aby som Tvoju reč aplikoval do života a stal sa Tebe príjemným a milým pre tento i večný život.

Jakub 1:19-22 „Vedzte, bratia moji milovaní: nech je každý človek rýchly, keď treba počúvať, pomalý, keď má hovoriť a pomalý k hnevu. Lebo hnev muža nepôsobí spravodlivosť pred Bohom. Preto odložte všetku nečistotu a všetko množstvo zlosti a s tichosťou prijímajte vstevované slovo, ktoré má moc spasť vaše duše. Buďte však činiteľmi slova a nielen poslucháčmi, ktorí oklamávajú samých seba“.

Trochu to vyplýva aj z našej povahy a výchovy, či sme rýchli ku slovám alebo ku počúvaniu. Je pravda, že záleží tiež od ľudí, pri ktorých sme, lebo aj oni ovplyvňujú to, ako sa správame a koľko hovoríme. Človek, ktorý veľa rozpráva síce veľa povie, ale nič sa nedozvie. No ten, kto dokáže byť aj ticho a počúva druhých, dostáva veľa informácií. Ten prvý veľmi nerastie, nemení sa, lebo počúva iba samého seba, ale ten, kto dokáže naslúchať iným, má možnosť rásť a zlepšovať sa, pretože ho okolie ovplyvňuje (samozrejme, myslíme tu na pozitívny vplyv).

Pred dvoma týždňami sme hovorili o tom, že sme narodení slovom pravdy a našou úlohou je toto slovo Boha vo svojom živote aj uplatňovať. Lenže nám sa stáva, že **ak chceme presadiť svoj názor, začneme kričať** – iste si spomeniete na také situácie vo svojom živote. A preto apoštol Jakub, skôr ako povie, čo je v živote dôležité a ako máme existovať ako kresťania v tomto svete, hovorí o tom, že našou úlohou je presadzovať Boží názor a slovo, pokojne. Božie zásady sa v tomto svete neujmú iba preto, že sa budeme zlostiť a kričať, že máme pravdu. Skôr máme načúvať ľuďom okolo nás, aby sme potom mohli pokojne Božím slovom reagovať. **Ak kričíme, nepočujeme iných a potom ani nemôžeme povedať, čo potrebujú počuť. Keď kričíme, nepočujeme ani Pána Boha a tak sa nám môže stať, že presadzujeme svoj názor a vydávame ho za názor Boží.**

Prosme Pána Boha o odpustenie, že sa nám pri Ňom, ale aj pri ľuďoch stáva, že viac hovoríme a kričíme, ako počúvame a načúvame názorom iných. Prosme o odpustenie, že presadzujeme svoje postoje akoby boli jediným správnym názorom na život a svet. Prosme o odpustenie, že hovoríme svoje myšlienky a vydávame ich za Božie myšlienky a svojou pýchou seba povyšujeme nad blížnych aj nad Pána Boha. Prosme o schopnosť menej hovoriť a viac počúvať Pána Ježiša aj svojich blížnych, aby sme potom vedeli následne reagovať podľa Božích predstáv.

Občas **kričíme aj preto, že sa cítíme ukrivdení**. Zdá sa nám, že Boh alebo ľudia k nám pristupujú nespravodlivo a že my máme právo na obhajobu a vyslovenie názoru. Tento pocit iste mali ak kresťania, ktorým Jakub píše tento list. Žili v čase prenasledovania a to v nich vyvolávalo pocit krivdy, veď nič zlé neurobili, prečo by mali trpieť. Hnev, smútok, túžba získať si svoj fliačik na tomto hroznom svete, človeka môžu priviesť k tomu, že bude kričať s túžbou, aby ho ktosi počul a vypočul. To robíme aj my. Možno sa spočiatku snažíme pokojne povedať svoj názor a vysloviť pravdu, ale keď nás nikto nepočúva, nerešpektuje, ak nás iní ignorujú, kričíme, aby sme boli videní, počutí. Lenže ak človek žije celý život v akomsi ukrivdení, je to život smutný a ťažký. **Samozrejme, že v tomto svete existuje nespravodlivosť, ale tým, že ju prenesieme aj na Pána Boha a povieme aj o Nom, že je nespravodlivý, tým, že budeme jačať a presadzovať svoje požiadavky a názory, nič nezmeníme k lepšiemu. Tým, že sa budeme ľutovať, sa náš život ani okolnosti nezmenia. Len tým vyjadríme našu nedôveru voči Pánovi.**

Vyznajme pred Pánom Bohom, že zo seba niekedy robíme obeť Jeho nespravodlivosti, že prenášame zlobu ľudí na Pána Boha a vyhlasujeme, že nám nepomáha, že sa o nás nezaujíma. Vyznajme pred Hospodinom, že sa zvykneme ľutovať, keď nám niečo nevychádza a strácame nádej, že On môže zasiahnúť a pomôcť nám. Vyznajme pred Pánom, že sa hneváme iba preto, aby sme zaujali pozornosť ľudí, lebo si myslíme, že nám ľudia môžu pomôcť viac ako On.

Viera má teda človeka podržať a to tak v pekný aj v škaredý deň života. Ale to si vyžaduje našu pokoru a poddanie sa Božiemu slovu. Lebo **viera sama o sebe nás nepodrží**, ale ak je spojená s mocným slovom Pána, môže byť našou záchrannou kotvou vtedy, keď sa cítíme nestáli, neistí, smutní, strápení, keď cítíme nespravodlivosť, ak máme pocit, že nás nikto nepočúva a nerešpektuje. Je tu však dobrá správa: to, čo nás môže podržať v zlých časoch je na dosah, je v nás. Nie je však potrebné krikom sa dovolávať Božej reakcie a požehnaní, ale skôr naopak: v čase, keď potrebujeme pomoc, sa máme stíšiť a počúvať, máme sa pokoriť a v tichu byť otvorenými pre Božie slovo. Možno sa nám to zdá nereálne, že by nás mohla zachrániť viera, ktorá nie je ani ako horčičné zrnko, ale pravda je taká, že často je to jediná cesta k záchrane. **Viera, založená na Božom slove, nás môže zachrániť od ukrivdenosti, od stratenosti, od beznádeje, od zloby a hnevu, no iba vtedy, keď sme schopní počúvať, čo Boh hovorí. A nielen to: to slovo nášho Boha nás dokáže motivovať ku skutkom,** k aplikovaniu Božích zásad v živote, ak mu na to dáme priestor. Lebo sami nie sme schopní žiť tak, ako to Pán Boh od nás očakáva.

Prosme o odpustenie našich pochybností voči Pánovi. Prosme o to, že sme na Pána nahnevani, ak hneď neodpovedá na naše žiadosti. Vyznajme, že sme často iba poslucháčmi, možno ešte trochu

vyznávaními Pánovho slova, ale jeho aplikácia v bežnom živote nám až tak dobre nejde. Nech nám Pán Boh odpustí, že sa nám ľahko o viere hovorí, ale že sa nám ťažko uplatňuje v živote.

Nech nám trojjediný Boh odpustí všetky naše hriechy a nech nám pomôže byť pomalými k hnevu a rýchlymi, keď treba počúvať. Nech nám pomôže počuť aj poslúchnuť Jeho láskavý hlas. A nech nám pomôže počúvať aj uplatňovať Jeho slovo v našom reálnom živote. Amen.